

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Punctum VIII. Sacra Concilia monstrositati binorum simul Ecclesiæ capitem, nullo pacto astipulata: imò disertissimè solum S. Petrum habent pro summo Ecclesiæ Rectore, siue visibili capite.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

Sacra Concilia, monstruosi binorum simul Ecclesie capitum, nullo pacto astipulata: imò disertissime solum S. Petrum habent pro summo Ecclesie Rectore, siue visibili capite.

CONCILIIS legitimè firmatis, idest Pontificia comprobatione munitis, summa est apud Catholicos auctoritas, & irretrahibile Iudicium, vt fusè tradit Facundus ^a, & dixit Martianus Imperator religiosissimus, verèque (vt præter coetera de eo à Constantino Manasse dictum est) *virtutum nemus, & arbor à Gratijs consta*. Non ignarus huius communis sensus faber binorū Ecclesie capitum, sollicitè quæsiuit, vnde ea ex Concilijs firmaret; adducens primum Arelatense Concilium, & Constantinopolitanum sub Agapeto, ac Menæ; nec non Concilium Occidentalium sub Agathone, ac Concilium Aquisgranense, & Octauam Synodum, ac Concilium Ticinense, & Gontigonense. Non erit tamen difficilè hæc expedire.

² Arelatense I. Epistola ad S. Siluestrum, dicitur Sancti Pauli primatum agnouisse, quatenus ait. [Recedere à partibus illis minimè potuisti, in quibus & Apostoli quotidie sedent, & cruor ipsorum sine intermissione Dei gloriam testatur.] Ad idem adducitur Concilium Constantinopolitanum sub Agapeto; quia dixit, *Acephalos contempisse in Sanctissima Romana Ecclesia, successionem Apostolorum; vel vt habet vetus Latina versio. [Contempserunt Ecclesiam Romanam, successorem Apostolorum.] Denique Synodus Occidentalium sub Agathone, eodem modo agnoscit Apostolicos, successo-*

a lib. 5. pro tribus Capitulis, &c.

cessores SS. Petri & Pauli: sicut Concilium Aquisgranense II. tradit ^a Ecclesiam in Occidente per B. Petrum Apostolorum Principem, in Oriente verò, seu Asia, per Beatum Ioannem Euangelistam; in tota autem generaliter mundi latitudine, per B. Paulum fundatam esse.

5 Vt ab hoc postremo loco ordiar, nemo negat Sanctum Paulum fundasse Ecclesias in magna parte Orbis terrarum. Hoc tamen nihil probat, nisi S. Paulum fuisse insignem Apostolum. Sed aliud est esse Apostolum, aliud Apostolorum omnium Principem, & Ecclesiae totius rectorem. Itaque hic locus, frustra in hanc causam adducitur. Coetera in quibus Romanus Pontifex dicitur, *successor Apostolorum, & sedere in eorum Cathedra*, facile possent accipi de sessione in Cathedra solius S. Petri, & successione ad ipsum solum; quamuis adhibeatur numerus multitudinis, vt est in scriptura non infrequens, etiam cum de vno solo agitur. Plerique enim existimant, vnum duntaxat è latronibus cum Christo cõfixis blasphemasse: etiam si duo Euangelistae dicant, latrones qui cum eo crucifixi erant, blasphemasse. Ita D. Ambrosius ^b, & ^b ad cap. 23. D. Augustinus ^c: qui hanc Syllepsim, qua de vno, plurali numero loqui fert vsus, varijs scripturarum Exemplis illustrat. Sic enim Reges contra Christum astitisse legimus, cum vnus contra eum astiterit Herodes, vt S. Petrus Actor. 4. est interpretatus. Et Sancti dicuntur obturasse ora Leonum, cum vnus ea obturauerit Daniel. Secti item dicuntur ibidem Sancti, cum vnus duntaxat Isaias, sectus fuerit. Ex hoc igitur loquendi vsu, Romanus Pontifex dici potest successor Apostolorum, & sedere in eorum sede; Ipsique Apostoli in Romana Ecclesia sedere; intelligendo hæc omnia per Syllepsim, de solo S. Petro. Potest etiam ad ista omnia responderi, quod SS. Petrus & Paulus communi (vt sic dicam) impensa fundarint Ecclesiam Romanam; ille vt pastor, &

^a lib. 1. c. 12.

^b ad cap. 23.
Lucas.
^c lib. 3. de consens. Euang. cap. 16.

particularis & vniuersalis; iste vt nauus colonus, & infessus agri Dominici agricola: inde factum, vt coniungi soleant, & Sedes Romana vtriusque dicatur: id accipiendum cum distributione accommodata. Videtur dicta in Onomastico ad eum titulum, *Sedes Apostolorum Petri & Pauli*. Et ad illum, *Vicarius Apostolorum Petri & Pauli*.

4 Ex octaua Synodo profertur ab Aduersario hic locus, ex Epistola Synodica Concilij, ad Adrianum II. [Olim quidem illustrem, & perspicuam operatus est vestram magnam Ciuitatem, per eos Sanctos lapides, qui ab Oriente ad eam deuoluti sunt; Petrum a. & Paulum, eximiam & principalem Apostolorum summitatem.] Exclamat hic Aduersarius. [*En voces S. Spiritus, sua oracula fundētis per os omnium Catholicæ Ecclesiæ Episcoporum. Neque enim sunt hæ alicuius priuati, aut singularis hominis voces, sed Concilij Occumenici, atque adeo totius Ecclesiæ vniuersalis, definiētis SS. Petrum & Paulum, pariter esse vnā summitatem Apostolorum, & vnū Ecclesiæ caput.*]

a lib. 3. cap. 1.

Reponere hic possum cum Facundo Hermianensi², esse qui tam confidenter affirmant quodcumque voluerint, quasi hoc sit verum proferre, quod verba iactare. Aduersarius enim præfidentissimè, hoc Octauæ Synodi, adeo (vt vult) manifestum, ac ineluctabile testimonium, buccis concrepantibus sonantissimè buccinatur, non semel, sed sæpius. Nempè pag. 396. 398. 553. 662. & 665. ac in Epistola ad Innocentium X. pag. 23. 35. & 58. At hæc (vt dixi) præfidentia est non ferenda. Nam in Octaua Synodo quam Aduersarius allegat, nihil habetur huiusmodi, Locus quidem qui allegatur, extat ex parte in Epistola Ignatij Constantinopolitani ad Adrianum II. Ea tamen Epistola, non est exarata à Concilio, vel eius nomine; sed data est suo priuato nomine ab Ignatio,
Id

Id quod euidenter patet, quia Ignatius his literis petit ab Adriano dispensationem editi in Synodo decreti, de omnibus queis Photius manus imposuisset deponēdis: quod decretum laxari ab Adriano poposcit Ignatius, adhibitis etiam supplicibus literis Basilij, Constantini, & Leonis Imperatorum. Quas literas post Octauam Synodum datas, negauit Adrianus admitti à se posse; quod essent contra Octauam Synodum, non ita multo ante celebratam. At quis non videt, Octauam Synodum non fuisse daturam literas ad Adrianum, vt velit ipsius Octauæ Synodi decreta conuellere, quæ actione vltima, edicit inconcussa & prorsus immutata seruari oportere? Enim igitur quanta fide Aduersarius, Epistolam priuatam ad exorandam decreti in Concilio editi irritationem, venditet pro ipsius Concilij voce, & oraculo Spiritus sancti. Neque verò Ignatius, ea Epistola, ait SS. Apostolos Petrum & Paulum. [Pariter fuisse vnā summitatem Apostolorum.] Quo pacto allegat eam Epistolam Aduersarius: sed tantum ait, SS. Petrum & Paulum fuisse summos Apostolorum, quod nemo diffitetur. Hi enim SS. Apostoli cæteris fuere maiores, vnus dignitate capitis, alter immensis supra omnes laboribus. At quid hæc ad iactandum S. Pauli primatum, nomine Octauæ Synodi, aut etiam ipsius Ignatij? Quin potius Octaua Synodus, in ea quæ verè eius fuit Encyclica Epistola, S. Petrum seorsim & absque S. Pauli mentione, Apostolorum Principalissimam summitatem appellat. Quarè deinceps Aduersarius, alium Octauæ Synodi codicem conquirat, quo contineantur, quæ allegat vel desinat niti falsiloquijs, & pascere ventos.

5 Leuissima sunt & iam satis expedita, quæ denique Aduersarius ex Synodo Ticinensi, & Pontigonensi adducit pro S. Pauli primatu. Nam prior ius Ioanne VIII. celebrata, tantum habet, Ioannem esse Vicarium SS. Pe-

tri & Pauli; quod longè aliud sonare, quàm quod Aduer-
sarius contendit, iam monstrauiamus. Concilium Ponti-
gonense, quod rata habuit decreta Concilij Ticinensis,
nihil aliud habet, quàm quod prædia & terras Romanæ
Ecclesiæ, ait esse SS. Apostolorum Petri & Pauli: eoque
nomine, cauet ne quis ea loca hostiliter incurset, aut de-
prædetur. Nemo non videt, terras illas dici potuisse
SS. Petri & Pauli, etiam si S. Paulus non sit Ecclesiæ ca-
put. Quia enim intuitu S. Pauli, sicut & S. Petri, confer-
ri potuerunt: vel quia erant Ecclesiæ Romanæ à SS. Pe-
tro & Paulo fundatæ, insumebanturque in horum San-
ctorum cultum, fructus inde percepti; denominari po-
tuerunt bona horum Sanctorum, etiam si S. Paulus non
honestetur titulo capitis Ecclesiæ. Possum campum no-
minare, cuius fructus ex testatoris voluntate sunt addi-
cti obsequio, & cultui SS. Apostolorum Petri ac Pauli, &
S. Martini; & idcirco denominari potest trium illorum
Sanctorum ager. Num idcirco Ecclesia est triplex, & su-
pra SS. Petrum & Paulum, habet pro capite S. Martinum.

6 Pro leuibus tamque facili negotio disiectis Conci-
liorum testimonijs, quæ Aduersarius ad stabiliendum
S. Pauli primatum retulit, possent è contrario, infinita
loca, & quidem euentissima, è varijs Concilijs, pro so-
lius S. Petri primatu annumerari. Vix enim est Conci-
lium, in quo hæc veritas non sit vncialibus literis exara-
ta. Eo ipso enim, quod Caput Ecclesiæ, solum S. Petrum
statuunt, nec alium ei adiungunt Compontificem sum-
mum, censenda sunt omnem alium Ecclesiæ supremum
Rectorem excludere, quàm diù is superstes fuit: vt supra
circa scripturas admonuimus. Hac ratione allegari po-
test in hanc rem. Canon. 8. Nicænus, ex Arabico apud
Turrianum: vbi Romanus Pontifex vocatur successor
S. Petri, tacito S. Paulo. Item ex eiusdem Concilij decre-
to in literis formati, litera initialis nominis S. Petri tan-
quam

quam nota Catholicismi apponebatur, & disertè notatur id factum ob S. Petrum, cui omnes Catholici subiunguntur, & cuius successores sunt Romani Pontifices.

Et quamvis aliquando Romanus Pontifex dicatur SS. Petri & Pauli successor, in sensu sæpè iam superiùs exposito; Numquam tamen inuenietur dictus successor S. Pauli, non expresso simul Petro; quia verè solus S. Petrus est cui propriè succeditur, nec nisi ex abundantia adiungitur ei S. Paulus, ob indiuiduam societatem laborum, in excolenda Romana Ecclesia, cuius solus S. Petrus erat ordinarius Antistes.

7 Concilium Romanum sub Gelasio, disertè agnoscit Sedem Romanam esse solius S. Petri, tametsi fatetur martyrij, & laborum, S. Petro adiunctum fuisse Romæ socium S. Paulum.

Concilij Florentini sessione vltima in literis vnionis, luculentum planè veritatis pro qua fatagimus testimonium his verbis consignatur. [Definimus, sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem, in vniuersum Orbem tenere primatum, & ipsum Pontificem Romanum, successorem esse B. Principis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ecclesiæ caput, & omnium Christianorum Patrem, ac Doctorem existere, & ipsi in B. Petro, pascendi, regendi, & gubernandi vniuersalem Ecclesiam, à Domino Nostro IESV Christo plenam potestatem traditã esse, quemadmodum etiam in gestis Oecumenicorum Conciliorum, & in sacris Canonibus continetur.] Hæc dogmatica definitio in Concilio Oecumenico de Consensu Latinorum, atque Græcorum ab Eugenio Pontifice promulgata, qua S. Petrus semel & iterum, ta cito Paulo, caput Ecclesiæ, & Pontifex, cui posteriores Romani Pontifices successerint declaratur, virtute continet alia Concilia Oecumenica, & sacros Canones quibus idem prodit esse definitum.

8 Superuacaneum sit, de pluribus Conciliorum testimonijs pro vnico Ecclesiæ capite S. Petro, excluso S. Paulo, appendendis, sollicitum esse. Cæci enim videri possunt, qui hanc veritatem in omnibus propè Concilijs non vident. Nec minùs cæci, qui contrarium videre se in sacris Concilijs, sua delusi imaginatione arbitrantur. Et verò authore Tertulliano, duæ sæpè cæcitatibus species concurrunt, non videntium ea quæ sunt, & quæ non sunt (vt ipsi quidem arbitrantur) videntium.

PUNCTUM IX.

Proluditur expeditioni locorum è SS. Patribus, qua Aduersarius pro bicipiti Ecclesiæ corpore addensavit, positis cautionibus ad innoxiam Patrum allegationem. Quid circa singulas peccarit Aduersarius, tantum generatim.

VNT SS. Patres tantæ venerationi apud Catholicos, quantæ contemp-
Sptioni apud hæreticos. Hi enim (quod Anastasius Sinaita^a, & Vincentius Lyrinensis^b admonuerunt, & rectè quoad nuperos Sectarios tradidit ratione sua quinta Campianus, & Florimondus Remondus^c, nouitiæ hæreseos natales describens, ac Melchior Canus^d, ac Iurgeuitius libro cui titulus testes noui Euangelij, nullus & nemo^e, Patres obfirmatissimè despiciunt, causati quod sint homines; quasi & ipsi Patrum criminatores non sint homines. Catholicici è con-
 tra-

^a cap. 17. § dñ.
^b c. 40. comm.

^c lib. 3. cap. 11.

^d lib. 7. cap. 1.

^e cap. 5.